

Kaj bodo pa doma rekli!

Bilo je lani, tistega dne, ko je šola izrekla svojo sodbo nad vedenjem, pridnostjo in nad učenostjo mladih obiskovalcev. Veselih ali mračnih obrazov so odhajali učenci iz šolskega poslopja; kakršna je bila že obsodba, kakor je govorila prepozno vzbujena vest, kakor se je bolj ali manj oglašala skrb:

„Kaj bodo pa doma rekli?“

„Ah, kaj pa je, če imam nekaj petic,“ se je stolažil Kodrov Šimen. „Saj je pet več kakor ena.“

„Pa res, res! Rajši imam pet kron kakor eno! — Jaz pa še rajši pet dinarjev kakor enega! — Jaz pa rajši pet klobas kakor eno!“

Tako so se vsevprek tolažili tisti, ki so bili te tolažbe potrebni. Kaj hočete? Dobri se veselé in radujejo po svoje, slabi pa spet po svoje . . . Tako je bilo in bo.

Priučeno tolažbo je prinesel domov tudi Grivarjev Tonček. Pa se mu je slabo obnesla.

„Pet klofut huje boli kakor ena,“ so mu posegli vmes oče.

Tončka je zaskrbelo. „Bog, ti meni pomagaj! Pet?“ Ne — ne — ne — ne! Tonček je začel spoznavati, da ima petica tudi svoje senčne plati.

„Pa te ne bom,“ so rekli oče.

Tončku se je obraz razjasnil.

Oče pa so nadaljevali — strah in up se je tedaj menjaval na Tončkovem obrazu —: „Toda jutri se boš pet ur neprenehoma učil.“

To nič ni — taka dolga kazen! Rajši bi jih držal pet. Je vsaj kmalu konec. A pet ur sedeti, brati in pisati in računati — oh, oh, oh, oh, oh! Kdo bo to?

In letos?

Gospodom, ki imajo pri šoli prvo besedo, se je zdelo prav, da morajo rede za učenje in vedenje in pridnost učencev pre narediti. In pre naredili so jih: pet je najboljša, štiri je še dobra, tri zadostna, dve komaj zadostna, ena pa zanič.

Morda je prišlo tem gospodom na ušesa, kako se lenuhi po svetu tolažijo, pa so šli in so jim zmešali še to tolažbo?

Spet je prišel šolski sodni dan.

Grivarjev Tonček je pregledal svoje spričevalo: skoraj same „ene“.

Skoraj same „ene“!

Malo zaskrbelo ga je vseeno. Skoro same ene! Zakaj so ti gospodje namenili lenuhom ravno „eno“! Pa menda ne za to, ker je tako podobna palici? Ali pa, da bi doma takoj vedeli, kakšno zdravilo pomaga zoper „ene“, ako vse drugo opominjevanje nič več ne pomaga? — — —

Tončka je zaskrbelo. V duhu je že videl, kako bo doma. „Ena“ bo žvižgala, on bo pa pel. Lansko leto mu še ni šlo popolnoma iz glave.

A spet šine Tončku žarek veselja preko obraza: Saj doma še ne bodo nič vedeli o novem redovanju. To je dobro!

Vesel priteče domov, zmagoslavno položi spričevalo na mizo in celó zavpije: „Skoraj same ene!“

Doma so pa dobro poznali Tončkovo pridnost. In so se nemalo začudili. Celó o tem se je govorilo, da se je gospod učitelj zmotil. Mislil je morda, da piše spričevalo komu drugemu.

Ali tisti večer je bilo dognano, da ni nobene zmote. Sosedovi otroci so povedali Grivarjevi Miciki, da je v šoli nekaj „po novem“ in da naj le Tonček pove, kako in kaj. Micika je pa šla in tega ni povedala samo Tončku, ampak tudi staršem.

Tako je menda le res, kar so že stari trdili: Ena je, ali te mačka opraska ali maček.

P. Krizostom Sekovanič:

Zgodba o dragoceni japonski vazi.

(Dalje.)

Pred davnimi, davnimi leti je živel v Indiji kralj Halkar, ki je imel v svoji kraljevi palači prekrasno japonsko vazo. Pol kraljestva je dal zanjo, tako draga in ljuba mu je bila. Imel jo je shranjeno v svoji prestolni dvorani, ki je bila opremljena z največjim sijajem. Tla v tej dvorani so bila iz belega mramorja, strop pa iz čistega srebra; ob straneh so visele bogate svilnate preproge z dolgimi zlatimi resami. Za zavesami so se noč in dan sprehajali straž-